

Arrest

nr. 71 753 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij vraagt haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathélet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateert *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekende partij meent recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine en afkomstig uit het dorp Achkoy-Martan. U woont in het dorp Valerik, district Achkoy-Martan. Bij het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog in 1999 is uw oom N.-A. D. (...) (bijgenaamd M. (...)) wijkagent in het dorp Valerik. Hij helpt gewonde mensen door hen over te brengen naar Ingoesjetïë voor medische behandeling. In 2006, waarschijnlijk in oktober, houden militairen een razzia in uw dorp waarbij onder andere ene R. I. (...) (iemand die voor Kadyrov werkt) wordt opgepakt. Het blijkt dat hij valse verklaringen heeft afgelegd over uw oom M. (...): hij verklaart dat uw oom gewonde rebellen naar Ingoesjetïë overbracht en dat hij een medestander is van het verzet. Vanaf dat moment beginnen de problemen voor uw familie. Op 6 november 2006 wordt uw oom meegenomen door militairen naar hun basis in Tsenteroy, waar hij van I. (...) te horen krijgt dat die hem had beschuldigd. Anderhalve maand later start uw vader samen met V. A. (...), dorpshef van Valerik, een zoektocht naar uw oom. Ze slagen erin uw oom vrij te kopen. Op 15 september 2008 vallen gewapende en gemaskerde mannen uw huis binnen. Uw oudste broer A. (...) wordt meegenomen. De volgende dag starten uw vader en oom met de hulp van het dorpshef, L. Z. (...), een zoektocht naar uw broer. In oktober 2008 slagen ze erin hem vrij te kopen. Uw broer vertelt dat hij ook in Tsenteroy werd vastgehouden en geslagen en dat jullie gezin beschuldigd wordt van het samenwerken met rebellen. In april 2009 komt er een convocatie van de politie van Achkoy-Martan voor uw broer. In plaats van zichzelf, gaat uw vader naar de militairen. Hij moet van hen terugkomen met uw broer. Dat doen ze. Bij de militairen zeggen uw vader en broer wat ze willen horen en ondertekenen documenten dat uw broer lid is van een illegale bende. Hun verklaringen worden opgenomen en de bekentenis van uw broer wordt op televisie getoond; zo lijkt het alsof hij een echte rebel is die zich overgegeven had. Vanaf dan verblijft uw broer bij verschillende familieleden. In september 2009 wordt uw vader meegenomen. Op 20 november 2009 slagen uw ooms erin hem te vinden en vrij te kopen. Enkele dagen na de vrijlating van uw vader, komt uw broer met uw ooms bij u thuis. Hij wou zichzelf aangeven bij de autoriteiten om zijn familie te sparen, maar daar gaat uw vader niet mee akkoord. Vanaf dat moment vertrekt uw broer weer van thuis. Op 13 december 2010 krijgt u een telefoontje van uw broer. Hij informeert naar de situatie van

jullie familie. De volgende dag 's nachts komen gemaskerde mannen bij u thuis binnenvallen en nemen u mee naar een kelder. U wordt ondervraagd over uw oom M.(...) en uw broer. Tijdens uw vasthouding wordt u elke dag geslagen. Op 28 januari 2011 wordt u door uw familieleden vrijgekocht. Nadat u vrijkomt, verblijft u bij verschillende familieleden. Van uw oom G. (...) hoort u dat militairen nogmaals bij u thuis binnengevallen zijn op zoek naar u. Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië op 12 februari 2011. Een vriend van uw oom G. (...) neemt u mee in een auto naar een dorp in de regio Ashtarakhan. Daar blijft u twee weken. Op 25 februari 2011 brengt de man u naar het bos waar u in een vrachtwagen stapt. Onderweg stapt u geen enkele keer uit. De vrachtwagen rijdt erg lang tot hij u op 3 maart 2011 in Brussel voor de gebouwen van het Commissariaat-generaal afzet. Diezelfde dag vraagt u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Russisch intern paspoort voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaart dat vermoedelijk Kadyrovski u zullen vermoorden als u niet zegt waar uw broer is (CGVS p. 4). Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ten eerste dient geoordeeld te worden dat u onaannemelijk vaag blijft over een aantal essentiële elementen uit uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Tsjetsjenië ondermijnd wordt.

Zo verklaart u met betrekking tot uw vervolgers dat ze u direct zullen vermoorden als u zou terugkeren naar uw land. Als u gevraagd wordt wie die personen zijn, stelt u het niet te weten, alleen dat ze Russisch en Tsjetsjeens spreken. Vervolgens wordt u gevraagd of het gaat om personen van de autoriteiten, rebellen of nog om andere personen, waarop u antwoordt 'ik vermoed Kadyrovski'. Als u dan gevraagd wordt of u het niet zeker weet, verklaart u 'nee, maar ik denk het' (CGVS p. 4). Gezien de lange duur en de zwaarwichtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u beter op de hoogte bent wie uw vervolgers precies zijn.

Daarnaast verklaart u eerst dat u officieel beschuldigd wordt omwille van uw oom M. (...) en uw broer A. (...) die rebellen zouden geholpen hebben. Als u daarop gevraagd wordt om te verduidelijken of er tegen u dan een onderzoek loopt door de politie, rechtbank of dergelijke instantie, antwoordt u 'Ik ben meegenomen geweest. Geslagen en ondervraagd en gefilmd op een camera. Ze vroegen waar mijn broer was. Dat weet ik niet. Hij heeft alleen gebeld en ik kreeg alle problemen daardoor'. Op de vraag of u eigenlijk wel weet of u officieel beschuldigd wordt, antwoordt u 'Voor mij geen convocaties, maar wel voor mijn broer. Ik werd vrijgekocht. Natuurlijk weet ik niet of er nu al convocaties zijn gekomen of niet'. Daarop wordt u nog eens gevraagd u al dan niet officieel in beschuldiging werd gesteld, waarop u opnieuw antwoordt 'ja, ik werd beschuldigd'. Toen u er vervolgens op gewezen wordt dat u toch geen weet hebt van convocaties op uw naam en u de vraag gesteld wordt hoe u dan kan weten dat u officieel beschuldigd wordt, antwoordt u 'ze hebben me meegenomen en geslagen. Daardoor weet ik dat'. Als u dan gezegd wordt dat er wel meer mensen geslagen en meegenomen worden maar dat dat niet meteen betekent dat er tegen hen een officieel onderzoek loopt, antwoordt u 'Dat weet ik'. Als u daarop nogmaals gevraagd wordt of u wel zeker weet of u officieel beschuldigd wordt of niet, antwoordt u opeens in strijd met uw eerdere verklaringen 'nee, ik denk van niet' (CGVS p. 3-4). Het is echter opvallend dat u eerst volhoudt dat u officieel beschuldigd wordt en daarna aangeeft dat u het eigenlijk niet weet. Van een asielzoeker die effectief officieel beschuldigd wordt, kan verwacht worden dat zij goed op de hoogte is van een eventuele officiële inbeschuldigingstelling, te meer gezien de zwaarwichtigheid van de door u aangehaalde feiten (namelijk verdenking van hulp aan de rebellen).

Verder verklaart u dat zowel uw oom M. (...) (in 2006, CGVS p. 12 & p. 16-17), uw broer (in 2008, CGVS p. 13 & p. 17), uw vader (in 2009, CGVS p. 14 & p. 20) als uzelf (in 2010, CGVS p. 4-7) werden meegenomen voor ondervraging en dat jullie telkens vrijgekocht werden door familieleden. Toch blijkt u ook hieromtrent onvoldoende op de hoogte. U verklaart dat uw vader en uw oom G. (...) uw oom M. (...) in 2006 gingen zoeken met de hulp van de dorpschef A. (...). U weet echter niet waar ze gingen zoeken ('naar het politiebureau of zo. Ik heb het niet gevraagd', 'dat hebben ze niet gezegd') of hoe ze erin geslaagd zijn hem te vinden ('misschien heeft iemand dat gezegd'), maar concreet weet u het niet. U verklaart ook dat u nooit gevraagd heeft hoe ze uw oom precies gevonden hebben (CGVS p. 16-17). Over de ontvoering van uw broer door gewapende en gemaskerde mannen, verklaart u dat uw vader en uw oom hem gingen zoeken met de hulp van het dorpshoofd Z. (...), maar u weet niet waar ze gezocht hebben of waar ze hem hebben teruggevonden. U verklaart ook dat u niet weet wie hem vasthield (CGVS p. 17). Ook over de ontvoering van uw vader door gewapende mannen, verklaart u dat uw oom een zoektocht startte, maar weet u niet hoe hij erin slaagde hem te vinden. U verklaart ook dat nooit gevraagd te hebben aan uw oom of vader (CGVS p. 20). Wat betreft uw eigen ontvoering door gemaskerde militairen, verklaart u dat u vrijgekocht werd, maar dat u niet weet hoe dat gebeurd is. U verklaart dat uw oom G. (...) dat misschien met iemand geregeld had. Op de vraag wie die persoon was, antwoordt u 'dat weet ik niet. Dat is iemand die met mijn oom is overeengekomen. Misschien een kennis van mijn oom', maar dat u hem dat niet gevraagd heeft. U verklaart ook niet gevraagd te hebben aan uw oom G. (...) of ouders wie allemaal bijgedragen had voor uw vrijlating. U verklaart dat u niet weet naar waar u meegenomen werd en dat ook uw familie daarvan niet op de hoogte was. Als u gevraagd wordt hoe ze er dan in geslaagd waren u te vinden en u vrij te kopen, antwoordt u 'misschien is mijn oom dat te weten gekomen'. U verklaart ook dat u het niet weet en dat u hem daarover niet aangesproken heeft (CGVS p. 6-7). Het is opmerkelijk dat u niet weet hoe uw familie er telkens in geslaagd is u en uw andere familieleden op te sporen en terug te vinden en dat u klaarblijkelijk weinig moeite aan de dag legde om hierover meer informatie te bekomen bij uw familie, te meer omdat u verklaart dat er bij u thuis en in de familie over jullie problemen gesproken werd, dat u op de hoogte was van alle problemen en dat u uw vader en ooms daar ook over hoorde spreken (CGVS p. 15).

Tenslotte verklaart u dat u onmiddellijk na uw vrijlating op 28 januari 2011 op verschillende adressen bij familieleden onderdook tot u op 11 februari 2011 door uw oom G. (...) naar Shatoy werd gebracht en 's anderendaags naar Ashtrakan. Het is echter weinig aannemelijk dat u er herhaaldelijk niet in slaagt één concrete naam of adres te geven van familieleden waar u in die periode verbleef (CGVS p. 22). Van iemand die gedurende twee weken onderduikt voor gewapende personen, kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat zij concrete informatie kan geven over de locatie van haar schuilplaatsen en van de identiteit van haar verbergers, te meer als dat om familieleden gaat.

Dergelijke mate aan gebrek aan kennis en vaagheid omtrent cruciale details van de kern van uw problemen – zijnde uw precieze vervolgers, het feit of u al dan niet officieel beschuldigd wordt en verdere details over de ontvoeringen van u en uw familieleden en uw verblijfplaatsen na uw vrijlating – kan als niet aannemelijk worden beschouwd.

Ten tweede werden doorheen uw verklaringen enkele onaannemelijke vaststellingen aangaande belangrijke aspecten van uw asielrelaas opgemerkt. U heeft meer bepaald nagelaten zich te informeren over enkele cruciale elementen van uw relaas. Zo verklaart u dat R. I. (...) uw oom M. (...) beschuldigde van het vervoeren van gewonde rebellen naar Ingoesjetië tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog en van betrokkenheid bij het verzet (CGVS p. 11-12). U herinnert zich echter niet of dat enkel om mensen uit Valerik ging of ook om mensen uit andere dorpen. U weet niet naar waar in Ingoesjetië hij die mensen bracht, hoeveel mensen hij hielp ('enkele. Ik weet dat niet. Ik weet niet per dag hoeveel mensen hij vervoerde. Ik weet dat hij mensen veel hielp. Iedereen was hem dankbaar') en kan u geen concrete gevallen geven van mensen die hij in veiligheid bracht ('uit ons dorp', 'hij vertelde dat niet. Ik kwam niet buiten dan'). U verklaart ook expliciet dat u hem nooit heeft gevraagd hoe hij dat allemaal deed, om hoeveel mensen het ging of naar de preciezere omstandigheden (CGVS p. 15-16). Wat betreft I. (...), verklaart u dat hij bij Kadyrov werkte en dat u dat weet omdat iedereen in het dorp dat zei. U weet echter niet wat voor werk hij precies deed voor Kadyrov, waarom precies hij opgepakt werd tijdens de zachiska en wanneer precies in 2006 hij meegenomen werd ('ik weet niet wanneer dat was. Waarschijnlijk in oktober') (CGVS p. 12). U verklaart ook dat u nooit ergens geïnformeerd heeft (ook niet bij uw oom) naar de valse beschuldigingen aan het adres van uw oom of waarom I. (...) dat gedaan zou hebben (CGVS p. 17). Het feit dat u niet verder geïnformeerd heeft naar de precieze activiteiten van uw oom, het profiel van I. (...) of diens beweegredenen van de valse beschuldiging tegenover uw oom, is weinig aannemelijk aangezien u verklaart dat uw problemen specifiek begonnen zijn omwille van die oom (CGVS p. 15).

Daarnaast verklaart u dat uw ooms met uw broer thuiskwamen kort na de vrijlating van uw vader in november 2009. Als u gevraagd wordt waar hij dan geweest was, antwoordt u 'dat heeft hij niet gezegd'. Gevraagd of uw ooms wisten waar hij was geweest, zegt u 'nee. Hij heeft hen misschien

gebeld'. In dit opzicht is het bijzonder opmerkelijk dat u verklaart uw broer verder niet gevraagd te hebben waar hij overal geweest was of wat hij gedaan had (CGVS p. 20-21).

Bovendien verklaart u dat uw broer in april 2009 gedwongen werd op de televisie (lokale zender Vajnach en de Tsjetsjeense staatstelevisie) valse bekentenissen af te leggen over zijn vermeende betrokkenheid bij de rebellen. U verklaart echter niet nagegaan te hebben of zijn bekentenis ook in de krant is verschenen. Op de vraag of u dan niet wou weten of hij ook in de krant stond, zegt u 'ik heb er niet aan gedacht dat dat ook in de krant zou verschijnen'. Als u gevraagd wordt waarom ze via de tv een bekentenis verspreiden aangezien heel wat rebellen in de bergen zitten zonder televisie, antwoordt u 'ze hebben internet en het nieuws en ze zetten dat daarop'. U weet echter niet of de bekentenis van uw broer op het internet staat en u verklaart nergens navraag gedaan te hebben omtrent de omstandigheden daarvan, niet via uw broer tijdens jullie telefoongesprek ('ik had niet eens de tijd om iets te zeggen', CGVS p. 21-22) en ook niet vanuit België (CGVS p. 19).

Verder verklaart u dat u van uw oom G. (...) hoorde dat er op 10 februari 2011 gewapende mannen bij u thuis waren langsgeweest op zoek naar u op het moment dat u zelf naar eigen zeggen bij verre familie in Valerik was. U weet echter niet wie die mannen waren en u verklaart dat u daar niet verder naar vroeg bij uw oom (CGVS p. 22).

Op de vraag of u via de connecties van uw oom (ex-wijkagent) geprobeerd heeft meer informatie in te winnen over de situatie van uw familie, antwoordt u 'hij is invalide sindsdien. Hij heeft met niemand contact'. U weet niet of hij daartoe ooit een poging ondernomen heeft. U verklaart bovendien dat u hem niet gevraagd heeft naar meer informatie daaromtrent (CGVS p. 23).

Tenslotte verklaart u dat u op dit moment geen contact heeft met uw familie of iemand anders in Tsjetsjenië (CGVS p. 3) en dat u niet weet of uw familie sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië nog problemen ondervonden heeft (CGVS p. 23). Daarnaast verklaart u dat u in België samenwoont met A. S. (...) (O.V. 6.086.114) en haar dochter die u toevallig tegenkwam in het station in Brussel. Zij is afkomstig uit uw dorp maar u kende haar niet voor u naar België kwam. U verklaart dat die vrouw wel uw ouders kent (CGVS p. 10-11). In dit verband is het verbazend dat u verklaart nog nooit aan die vrouw gevraagd te hebben om meer te weten te komen over de actuele situatie van uw familie (CGVS p. 11 & p. 23).

Gezien de zwaarwichtigheid en de lange duur van uw problemen en van die van uw familieleden, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u ernstige pogingen onderneemt om zich over uw situatie in te lichten, te meer omdat blijkt dat u daartoe in de mogelijkheid was (namelijk eventueel contact met uw oom in Tsjetsjenië aangaande zijn activiteiten of de motieven van I. (...), de ontmoeting met uw broer na zijn onderduiken, de ontmoeting met uw oom na de inval van gewapende mannen bij u thuis, de eventuele connecties van uw oom en uw verblijf bij een dorpsgenoot in België die uw ouders kent). U heeft echter nagelaten dit te doen. Het manifest gebrek aan interesse die u vertoont in (de nasleep van) de door u ingeroepen feiten, relateert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees voor vervolging, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid verder ervan in het gedrang.

Ten derde blijft het onduidelijk waarom uw broer op 13 december 2010 precies naar u belde. Hiernaar gevraagd, antwoordt u 'Hij had gezegd dat ik mijn nummer niet mocht veranderen. Hij had een hechte band met mij'. U verklaart ook dat u hem aan de lijn niet vroeg of hij ook met iemand anders contact had. Als u hierop gevraagd wordt waarom u hem niet vroeg of hij ook bijvoorbeeld naar de mannen van uw familie zou bellen (vader, ooms) die toch alle losgeld en zoektochten hadden geregeld, antwoordt u 'Misschien dacht hij daarom dat hun telefoon werd afgeluisterd. Wanneer is het gedaan? Ik heb echt hoofdpijn'. Uit uw verklaring blijkt bovendien dat u aan uw ouders over het telefoongesprek vertelde, maar dat u hen niet vroeg of zij ook opgebeld werden (CGVS p. 21-22). Het feit dat u nalaat hierover diepgaand te spreken met uw familie, is opmerkelijk. Met uw antwoorden biedt u ook geen duidelijke verklaring van de reden waarom uw broer precies u opbelde. Gezien de duur en de aard van de vervolgingsfeiten aan dewelke uw familie reeds jaren was blootgesteld, aangezien dit telefoongesprek de directe aanleiding was voor uw eigen arrestatie en aangezien u verklaarde op de hoogte te zijn van de familiale problemen, kan op dit punt van u een gemotiveerde verklaring verwacht worden.

Ten vierde, wat betreft uw reisroute, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen. U verklaart dat de smokkelaar u met de wagen naar een dorp in de regio Astrakhan gebracht heeft. Daar heeft u twee weken in een huis verbleven. U weet echter niet in welk dorp dit was. Vervolgens bent u daar ergens in een bos in de laadruimte van een vrachtwagen gestapt waarmee u naar België gereden hebt. U blijkt in het geheel niet te weten langs welke plaatsen of landen u gereden heeft. Verder heeft u niets gemerkt van grensovergangen of douanes. U verklaart ook geen praktische afspraken gemaakt te hebben met de chauffeur voor het geval u wel controle zou krijgen. Met betrekking tot de vrachtwagen kan u niet zeggen van welke nationaliteit de nummerplaat was (CGVS, p. 8-10). Uw uitleg voor uw gebrek aan kennis dat u de hele reis in de laadruimte van de vrachtwagen zat en niets kon zien (CGVS, p. 9), is weinig overtuigend. Dergelijke onwetendheid aangaande uw reis is namelijk weinig

aannemelijk. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Het door u voorgelegde document, met name uw Russisch intern paspoort, bevat louter identiteitsgegevens die hier niet betwist worden. Bijgevolg verandert dit document niets aan deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept zij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad oordeelt dat beide middelen ingevolge onderlinge verwevenheid gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de

artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij staft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukt, hierbij verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip “*full jurisdiction*” zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: “*Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*” Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: “*Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.*” Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie “*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen*” wordt derhalve verworpen.

In zoverre verzoekende partij nog stelt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mag antwoorden op de repliekmemorie van de commissaris-generaal, kan zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoekende partij vraagt eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat"* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Immers, er liggen geen antwoordbesluiten van de lidstaat voor, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal. Voor zover verzoekende partij duidt op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens onderhavige procedure niet heeft verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de commissaris-generaal. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van *"full jurisdiction"*.

3.2.5. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.8.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek vermits zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst vanwege de bedreiging door *“repressieve structuren (F.S.B.)”*. Zij spreekt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar het blijkt ook uit de hedendaagse situatie dat in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekende partij oppert dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert en dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling, aangezien er zich nog vele mensenrechtenschendingen voordoen, zoals onder meer folteringen, illegale arrestaties en gefabriceerde beschuldigingen. Om deze bewering kracht bij te zetten citeert verzoekende partij een aantal erkenningscijfers voor Russen/Tsjetsjenen vanwege Franse, Poolse en Oostenrijkse asielinstanties en verwijst zij onder meer naar de ontvoering van/de moord op een aantal mensenrechtenactivisten, een artikel van de website www.deredactie.be, een zeer bondig internetartikel (stuk 4 van het verzoekschrift) en *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Teneinde de slechte toestand in Tsjetsjenië verder toe te lichten argumenteert verzoekende partij dat het Cedoca-document waarop verwerende partij haar beslissing baseert correct is, de geciteerde bronnen relevant zijn, maar de inhoud alsnog totaal verkeerd geïnterpreteerd werd en de conclusie die eruit werd opgemaakt onjuist is. Verzoekende partij verwijst naar de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”* van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijst verzoekende partij nog naar enkele *“passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*.

3.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de ‘algemene situatie’ in haar land van herkomst en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

3.2.9.1. Met betrekking tot de onwetendheid van verzoekende partij over wie precies haar vervolgers zijn, stelt zij dat alle militaire eenheden die zulke gerichte operaties uitvoeren door de Tsjetsjeense bevolking *“KADYROVCY”* worden genoemd.

3.2.9.2. De Raad stelt dat bovenstaand argument echter niet verklaart waarom zij niet met zekerheid wist te zeggen voor wie zij nu precies een vrees voor vervolging koestert. Indien zij beweert dat alle militaire eenheden in Tsjetsjenië Kadyrovtsi worden genoemd, is het niet logisch dat zij hieromtrent dan toch twijfel uit tijdens haar gehoor. Bovendien versterkt het feit dat zij hierover twijfelt, de beoordeling van verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij zo weinig op de hoogte blijkt te zijn over haar vervolgers, rekening gehouden met de lange duur en de zwaarwichtigheid van de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten. Ook gaf verzoekende partij tijdens haar gehoor aan dat er bij haar thuis over hun problemen werd gesproken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag 23 mei 2011, p. 15), zodat het erg bevreemdend overkomt dat zij desondanks niet met zekerheid weet te antwoorden op de evidente vraag wie haar vervolgers zijn.

3.2.10.1. Aangaande de tegenstrijdigheid tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de vraag of zij al dan niet officieel in beschuldiging werd gesteld, verduidelijkt zij in het verzoekschrift wat zij verstaat onder een officiële beschuldiging: *“dat je wordt uitgenodigd of met een brief en in het bijzijn van een advocaat word jij beschuldigt van iets. Daarna, de rechtbank neemt een beslissing en of de beschuldiging wordt geaccepteerd of geweigerd.”*, waarna zij aanstipt dat wat haar

gezin is overkomen gewoon “*banditische overvallen*” waren van de zogenaamde officiële militaire eenheden van Tsjetsjenië.

3.2.10.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in onderhavig betoog een duidelijk onderscheid maakt tussen een officiële inbeschuldigingstelling (het krijgen van een brief, een beslissing door een rechtbank etc.) en een onofficiële inbeschuldigingstelling (“*banditische overvallen*”) en dat zij tevens aangeeft dat de aanhoudingen en ontvoeringen die zich binnen haar familie hebben voorgedaan “*gewone banditische overvallen*” waren. Derhalve kan worden vastgesteld dat verzoekende partij, die zich kennelijk bewust is van het verschil tussen beide soorten aanhoudingen, in haar verzoekschrift opteert voor de tweede versie die zij omtrent deze feiten weergeeft tijdens haar verhoor, met name dat zij niet officieel werd beschuldigd van iets (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag 23 mei 2011, p. 4). De Raad merkt op dat het *post factum* opteren voor één versie van de verklaringen niet volstaat om de tegenstrijdigheid tussen haar verschillende verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op te heffen.

Bovendien bemerkt de Raad dat verzoekende partij, die zich met zekerheid schaaft achter de versie dat zij niet officieel werd beschuldigd, de vraag “*wordt u officieel beschuldigd van iets of niet?*” niet eens met zekerheid ontkennend beantwoordt: “*Nee, ik denk het niet.*” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag 23 mei 2011, p. 4), waardoor haar met zekerheid gestelde beweringen in het verzoekschrift hoe dan ook niet overtuigend zijn.

3.2.11.1. Verzoekende partij zet in haar verzoekschrift opnieuw uiteen dat haar oom, die wijkagent was in haar dorp, gewonde mensen hielp in het begin van de tweede oorlog in Tsjetsjenië in 1999, dat deze oom in 2006 door gemaskerde en gewapende mannen werd meegenomen (en achteraf vrijgekocht) naar aanleiding van valse beschuldigingen vanwege I. R., dat haar vader en haar broer eveneens werden aangehouden (en vrijgekocht) en dat zijzelf op 14 december 2010 werd meegenomen door gewapende mensen die Tsjetsjeens en Russisch spraken. Om het flagrante gebrek aan kennis, de vaagheden omtrent cruciale details en het nalaten zich grondig te informeren te verschonen, geeft verzoekende partij een hele reeks verklaringen.

Verzoekende partij verklaart dat zij pas negen jaar oud was toen haar oom M. gewonde mensen hielp tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog in 1999, en dat zij geen begrip had van wat er toen precies aan de hand was. Uiteraard heeft zij zich dan ook niet geïnteresseerd in de activiteiten van haar oom op dat moment. Ook heeft zij hier niet met haar gezin over gesproken, omdat het toen levensgevaarlijk was voor mensen die hulp hadden aangeboden aan andere mensen. Als kind dat twee oorlogen heeft meegemaakt, heeft zij weinig aandacht gegeven aan deze gebeurtenissen.

Met betrekking tot de aanhouding van haar oom, nadat hij vals werd beschuldigd, legt verzoekende partij uit dat zij op het moment dat deze gebeurtenissen plaatsvonden, slechts veertien jaar was, reden waarom de gebeurtenissen voor haar niet helemaal duidelijk waren. Bovendien werd in haar gezin vermeden om hierover in het bijzijn van kinderen te praten, om psychische trauma's en angst te vermijden.

Verzoekende partij wijst er bovendien op dat zij om veiligheidsredenen niet werd geïnformeerd door haar familie over de problemen die zich afspeelden. Verzoekende partij preciseert eveneens dat zij wel weet dat haar vader vrijgelaten werd met de hulp van A. W., het dorpshef en het administratiehoofd van haar dorp.

Verzoekende partij argumenteert tevens dat zij meer informatie trachtte te bekomen over haar aanhouding/ontvoering, maar dat haar familieleden zo bedroefd en wanhopig waren dat zij hier niet over wensten te praten.

Tenslotte kaart verzoekende partij ter rechtvaardiging van haar gebrek aan kennis aan dat zij als kind twee oorlogen heeft meegemaakt en dat zij niet genoeg opleiding gehad heeft, redenen waarom zij het Russisch niet zo goed beheerst. Zij geeft aan dat dit “*misschien de reden is dat ik niet helemaal duidelijk kon uitleggen de kern van mijn problemen en niet genoeg geïnformeerd was met de details over de problemen van onze gezin*”.

3.2.11.2. De Raad is van oordeel dat het argument van verzoekende partij dat zij op het moment dat zich sommige gebeurtenissen afspeelden nog erg jong was, waardoor zij niet precies wist wat er aan de gang was, geen verschoningsgrond kan vormen voor de vastgestelde onwetendheden en vaagheden en voor de constatering dat zij heeft nagelaten zich omtrent deze problemen diepgaand te informeren. In de bestreden beslissing wordt immers op zeer omstandige wijze uiteengezet dat verzoekende partij weinig moeite aan de dag heeft gelegd om (achteraf) meer informatie te bekomen over hoe men haar en de andere familieleden die werden meegenomen heeft kunnen opsporen en terugvinden en hoe men haar heeft kunnen vrijkopen. Zo blijkt dat verzoekende partij nooit naar informatie heeft gevraagd bij haar familieleden, terwijl zij tijdens haar gehoor verklaarde dat er bij haar thuis en in de familie over hun

problemen gesproken werd en dat zij op de hoogte was van alle problemen en dat zij haar vader en haar ooms daar ook over hoorde spreken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag 23 mei 2011, p. 15). Ook wordt in de bestreden beslissing vermeld dat verzoekende partij geen moeite heeft gedaan om (achteraf) meer informatie te bekomen over de precieze activiteiten van haar oom, het profiel van I. of diens beweegreden van de valse beschuldiging tegenover haar oom. De Raad ziet niet in hoe haar verweer dat zij ten tijde van deze gebeurtenissen slechts negen, respectievelijk veertien jaar oud was, als verschoningselement kan worden aangebracht in dit verband. Immers op het ogenblik dat verzoekende partij zelf zware problemen krijgt is zij reeds negentien en kan in redelijkheid worden aangenomen dat zij zich op dat ogenblik verder informeert naar de wordingsgeschiedenis van de in haar familie aanwezige problematiek teneinde haar persoonlijke situatie optimaal te kunnen inschatten.

Waar verzoekende partij voorts verduidelijkt dat zij via haar familieleden geen informatie kon bekomen omdat zij uit veiligheidsredenen niets durfde te vertellen, zij in het bijzijn van kinderen niet over hun problemen wensten te praten om psychische trauma's en angst te vermijden en omdat zij (na haar aanhouding) zodanig bedroefd en wanhopig waren dat zij hierover niet wensten spreken, verwijst de Raad nogmaals naar de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekende partij echter niet eens moeite heeft deed om zelf informatie op te vragen bij haar familieleden. Ook stelt de Raad vast dat haar verweer absoluut niet strookt met haar verklaringen dat er bij haar thuis en in de familie over hun problemen gesproken werd en dat zij op de hoogte was van alle problemen en dat zij haar vader en haar ooms daar ook over hoorde spreken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag 23 mei 2011, p. 15). Deze vaststellingen in acht genomen, oordeelt de Raad dat voorgaande argumenten uiteraard niet als rechtvaardigingsgrond kunnen worden aanvaard.

De Raad is vervolgens van oordeel dat het argument van verzoekende partij dat zij, omwille van verschillende redenen, het Russisch niet zo goed beheerst en dat dit "*misschien*" de reden is waarom zij niet voldoende op de hoogte was over de details van haar voorgehouden problemen, niet ernstig te nemen is. Zo acht de Raad het bevreemdend dat verzoekende partij niet eens zeker is dat dit wel een reden kan zijn voor haar gebrek aan kennis. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich met betrekking tot alle door haar voorgehouden problemen diende te informeren bij haar familieleden, zodat het argument dat haar Russisch niet zo goed is, niet ter zake doet. Indien verzoekende partij doelt op mogelijke taalproblemen bij het verhoor zelf stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit de door haar ondertekende bijlage 26, zelf heeft verzocht door een Russische tolk te worden bijgestaan tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag (administratief dossier, stuk 12).

Waar verzoekende partij stelt dat A. W., het dorpshoofd en het administratiehoofd van haar dorp, haar vader heeft geholpen stelt de Raad vast dat verzoekende partij met betrekking tot de zoektocht naar haar oom M. reeds eerder verklaarde dat A. W. haar vader en haar oom G. inderdaad had geholpen bij deze zoektocht, zoals vermeld in de bestreden beslissing. Het louter deels herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

3.2.12. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom aan de verklaarde reisweg van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij desbetreffend motief van de bestreden beslissing ongemoeid laat waardoor deze motivering als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

3.2.13. Voormelde vaagheden, onwetendheden, onaannemelijkheden, onduidelijkheden en het nalaten zich te informeren met betrekking tot wezenlijke elementen van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, alsmede het ongeloofwaardig bevinden van de verklaarde reisweg, verhinderen enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering

van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoekende partij tevens stelt dat de verwerende partij vergeet naar het journaal te kijken en zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug merkt de Raad op dat, verzoekende partij evenwel geen informatie bijbrengt waarmee zij aantoonst dat de informatie door de commissaris-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 14, deel 1: *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011) niet correct zou zijn, wat zij, gelet op het feit dat de bewijslast op de asielzoeker zelf rust, echter dient te doen indien zij op een dienstige manier kritiek wenst te uiten op de correctheid/volledigheid van de door verwerende partij gehanteerde informatie. Bovendien stelt de Raad vast dat voormelde *“briefing”* verwijst naar uiterst recente bronnen die dateren tot medio 2011.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit internationale rapporten en twee bondige internetartikels, en maakt in enigszins verwarrende bewoordingen gewag van een Algemeen Ambtsbericht van 2008 zonder dit nader te preciseren. Zij brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonst dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 14, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing

naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.15. Waar verzoekende partij ten slotte aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van dit dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens haar bijna drie uur durende gehoor op 23 mei 2011 (administratief dossier, stuk 4) de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.16. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT